

Predikan i Kindaholms församling 2019 av Tobias Bäckström

Palmsöndagen

”Vägen till korset”

Sakarja 2:10-13

Fil 2:5-11

Joh 12:1-16

Ps: 443, 948, 191

Egentligen borde vi läsa evangelierna baklänges. Vi borde börja med det sista kapitlet och sen arbeta oss bakåt. Det var nämligen så de en gång skrevs. De sista händelserna är de viktigaste som ger sin tydning åt allt det som hänt tidigare. Vid en genomläsning av valfritt evangelium stöter vi gång på gång på en kommentar: ”Detta förstod inte lärjungarna, men senare skulle de förstå det”. Senare, efter uppståndelse, efter himmelfärden och den helige Andens utgjutande.

När evangelierna skrevs så gjordes ju detta när allt var fullbordat, när de hade tillgång till facit. De kunde då blicka bakåt och allt det som de hade upplevt hamnade nu i ett helt annat ljus. Plötsligt fick de obegripliga sin förklaring.

Så även i dagens evangelieperikop. Här är det särskilt tydligt med Maria som smorde Jesus fötter. Den fulla innebörden i hennes handling begrep hon inte, inte ens när Jesus där och då förklarar vad hon faktiskt gjort, att hon smort hans kropp inför hans begravning. Maria var ju en av de kvinnor som en vecka senare tidigt på morgonen gick till graven just för att smörja Jesus kropp, som inte hade hunnits med vid den hastiga gravläggningen på långfredagens kväll. Men när de då kommer fram, finns där ingen kropp att smörja. Ändå hade det skett. Här i Betania, ser Maria till att Jesus fick en värdig begravning.

De första kristna tänker alltså tillbaka och minns allt som hänt, även det som hänt tidigare under historien, men allt får nu en ny betydelse. De läser sin bibel med nya glasögon. När Jesus rider in i Jerusalem så *kom de ihåg* en rad profetior som de inser fick sin upplevelse där. Hågkomsten är viktig men minnet är också fornbart, när minnets landskap belyses från en ny vinkel kommer andra saker fram i förgrunden.

Det här gäller även vårt eget minne. Vi lever våra liv baklänges, vi backar in i framtiden. Vi vet vad som har hänt men inte det som kommer. Och när vi är mitt i livet, här och nu, förstår vi inte allt. På många sätt kan kristen tro handla om att se det som hänt med nya ögon, när vi sitter med facit, vi ser då med trons ögon och vi kan se hur Gud funnits med i händelser och situationer som vi inte tänkte på när det inträffade. Det som var obegripligt kan plötsligt få sin förklaring när vi blickar tillbaka.

Det finns alltså ingenting som är hugget i sten för oss människor. *”Det som har hänt – har hänt!”* brukar det ju heta. Och – ja, det stämmer förstås, men det som har hänt kan få en ny innebörd. Man kan se mönster som man inte sett tidigare, man kanske fått en erfarenhet som man inte vill vara utan, även om det inte var roligt att få den.

Kristen tro går ut på att minnas på många sätt. Både på det personliga planet och för oss som kyrka. Den vecka som vi nu går in i är den viktigaste veckan under året. Vi firar de olika högtiderna och gudstjänsterna för att inte glömma. Det är en helig hågkomst. Och minnet måste hållas levande, det är inget man kan forska fram för att sen arkivera i något arkiv. Det minne som inte finns lagrat i våra hjärnor, i våra kroppar leder inte till någon frälsning för oss. Sen kan vi ha hur mycket gigabyte som helst i våra datorer.

När vi firar mässa och jag läser instiftelseorden upprepar jag två gånger: ”gör detta till min åminnelse”. Vi firar mässa för att minnas, men det är alltså inget passivt arkiv-minne vi talar om. Åminnelsen är inte bara en tom repetition, det är en *representation*, det vi minns blir närvarande här och nu. Varje gång vi firar mässa, påsk eller någon annan högtid så är det premiär. Det är *idag* han rider in i Jerusalem.

Så blir kyrkans minne också en del av ditt personliga minne. Ditt liv blir en del av Jesus liv, *du* får finnas med i frälsningshistorien. Och när allt detta har fått sin fullbordan kan vi blicka tillbaka och allt får då sin förklaring. Alla pusselbitarna har då funnit sin rätta plats och vi ser hela bilden. Hågkomsten, minnet är detsamma, men ändå inte – det har nu fått en ny innebörd. När vi har facit kan även det obegripliga få sin förklaring.